

BILLY ELLIOT

Δήμητρα Αλειφέρη

Γ1

10/1/2021

Περιεχόμενο Ταινίας:

Όλοι μας κάποια στιγμή έχουμε γελάσει ,συγκινηθεί ή έχουμε απλώς χαλαρώσει μπροστά σε μια μικρή ή μεγάλη οθόνη βλέποντας κάποια κινηματογραφική ταινία .Κάποιες ταινίες είναι σαν γροθιά στο στομάχι με την ώμη τους αληθεία και κάποιες είναι ονειρικές ,σου αφήνουν την ανάγνωση ενός ποιήματος που σε έχει μαγεψει .Μια απο τις ταινίες που ξεχωρίζω είναι ο Billy Elliot που αφηγείται τη ζωή ενός αγοριού στην προσπάθεια να μάθει χορό .

Ο Μπίλλι ζεί σε μια επαρχιακή πόλη της Αγγλίας μαζί με τον πατέρα και τον μεγαλύτερο αδερφό του οι οποίοι κανουν ένα επάγγελμα κατεξοχήν αντρικό ,είναι ανθρακωρούχοι και συμμετέχουν ενεργά στην απεργία των ανθρακορούχων που γινόταν εκείνη την περίοδο στην Αγγλία .Παρά την οικονομική δυσχέρεια έχουν γράψει τον Μπίλλι μποξ, Ο Μπίλλι όμως αγαπάει τον χορο και αποφασίζει να παρακολουθήσει κρυφα μαθηματα μπαλέτου .

Ο πατερας του Μπίλλι το έμαθε και εξοργίστηκε αλλά παρα την απαγορευσή του ,ο Μπίλλι συνεχισε να κάνει χορό με την βοήθεια της δασκαλας του. Ο πατέρας όμως βλέπώντας οτι ο γιός του είναι γεννημένος χορευτης τον βοηθάει να μπει στην βασιλική σχολη χορού του λονδινού.Ο Μπίλλι μπαίνει στην σχολή και αποδुकνίει σε όλους οτι γεννήθηκε χορευτής .

Έμφυλες Διακρίσεις :

Την ταινία αυτη την ξεχωρίζω για πολλούς λόγους .Αρχικά μας περιγράφει μια δύσκολη εποχή για το εργατικό δυναμικό μιας χώρας κατεξοχήν βιομηχανικής .Οι αντρες αυτοί δεν είχαν άλλη δύναμη να ανταγωνιστούν το κατεστημένο παρά την αντρική τους τιμή που τους έλεγε να μην κάνουν πίσω στην απεργία .Οσα δεινά και αν είχε .Χωρίς την γυναικεία παρουσία αυτοι οι άντρες θεωρούν αυτονοητο πως ο μικρός της οικογένειας θα γίνει σαν και αυτούς ,ενα πατροπαράδοτο αρσενικο που μιλάει λίγο και λύνει τις διαφορές του με γροθιές .Οταν όμως ο Μπίλλι παρασύρεται απο το ταλέντο του ,ο πατέρας του προσπαθεί να το τιθασει .Τα πράγματα πρεπει να είναι χωρισμένα .Χωρισμένα σε "καλό και κακό " , "μαυρο και άσπρο " , "αντρικό και γυναικειο " Και το μπαλέτο δεν είναι "αντρικό".Οσο και αν η τέχνη δεν δέχεται τέτοιους διαχωρισμούς ,τα πραγματα ετσι πρεπει να είναι γιατί ετσι έχουμε μάθει ,γιατι φοβόμαστε τους χαρακτηρισμούς ,φοβόμαστε τα σχόλια .Τελικά η αγάπη είναι αυτή που κερδίζει μια ακόμα φορά .Ετσι θα πρέπει να γίνεται πάντα .Να υπάρχουν άνθρωποι δυστυχισμένοι που κρύβονται ,που δεν ακολουθουν το ονειρό τους ?Κανένας γονιός δεν θα έπρεπε να το δέχεται αυτο για το παιδί του .Αλλα και κανενα παιδί δεν θα έπρεπε να το βάζει κατω,ο Μπίλλι Ελλιот δίνει ι ευτυχώς δικαιώνεται .

